

בימאים

בדיוק מה שראסל אוהב

ביקור בוויולה מיסתורית על חוף אגם שווייצרי

מה יותר מתאים לקן (צ'ייקובסקי, למות בעד תשוקה) ראסל מאשר לבנים סרט אימים פסיכולוגי, שגיבוריו המעונים הם בידון ושליז ואומנם, סרטו החדש גותיק, העתיד לסיים את פסטיבל ג'ונדון (13 עד 30 בנובמבר), מבוסס על סיפור אמיתי מחיי המשרדים. המדובר בביקור שערכו המשוורר שלי, אהובתו מרי, ואחותה החורגת קלייר לביתו בגלות של לורד ביירון, כוויולה דיארדאי היפהפיה המיסתורית שלחוף אגם למאן בשווייץ (ליד העיירה וואווי, שם התגורר צ'ארלי צ'אפלין).

הביקור הופך לסיטו, כשבליילה אחד מתפרצים הזויתרים הנסתרות ודימויותיהם הקורחים של הארבעה, אותם חדרות ותעתועידימיון, שהולידו מאוחר יותר את סיפור פרנקנשטיין של מרי שלי.

לתפקידים הגבריים בחר ראסל שחקנים בעלי חזות היצונית מרשימה. אחד מהם ג'וליאן סנרס, שאפשר לראותו בסרט זיכרונות אהבה מפני רנצה, מגלם כאן את תפקיד שלי. ביירון הוא גבריאל ביירן.

תדרין

חובה לראות

תל-אביב: שואה. סירטי וודי אלן (כל מה שרצית לדעת על המין אני הול, אהבה ומילחמה), העוקץ, נשיקת אשת העכביש, עוברת אורח, יומן נעורים, ירדשלים: נשיקת אשת העכביש, חיפה: שואה.

תל-אביב

שואה (מוסיאון תל-אביב, מוצג גם בסינמטק ובקרן אור המחודש בחיפה) - קשה עוד להכביר מילים על האירוע הקולנועי של השנים האחרונות, שיש בו ערך תיעודי ואנושי ללא תחליף.

*** **עוברת אורח** (פריז, צרפת) - סוף מר לנערה קשוחה וכתביאשמה חמור נגד חברה שאינה יודעת איך לטפל בחריגיה. סאנדרין בונר, שחקנית השנה של העולם הזה, מפליאה על עצב רמות שאינה אהודה, גם על עצמה, גם על הסכיכה וגם על הבימאית אבל מצליחה לזעזע

סיגורני ויבר: שליחות אנושית

ששלחה אותה. בנקודה זו אפילו אותו אנדרואיד (ג'ואי בישוף) מוכן להקריב את חייו ולהעביר את המסר האנושי, שאיתו כה קל להזהות. כמובן, אחרי שנשמתו של הצופה כמעט מורחת מרוב פחד.

זה עשוי כל-כך טוב, כתוב כל-כך מיקצועי (שותף לתסריט הוא הבימאי וולטר היל) ומבויים בקצב רצחני, עד שאף דקה אחת מתוך 137 הדקות אינה משעממת.

מילחמה במפלצים

שובו של הנוסע השמיני (חן 1, תל-אביב, ארצות-הברית) - רא-שית, דיברי שבח לסיגורני ויבר,

שחקנית שאינה נסחפת בנתוני תפקידיה להיות סילבסטר סטאלונה ממין נקבה, וגם לא בנתונה הייצוניים להיות כפילתה של ג'ין פונדה. היא מצליחה שוב (אחרי הנוסע השמיני שנה בצל הסכנה) להעלות משהו חי, נושם אנושי ושונה על הבד. אשה מודרנית, ספורטיבית, בעלת רצון של ברזל ושאתנות של פלדה, אבל לא מעצבנת. נוגעת ללב, ובסך הכל משכנעת.

הפעם היא נשלחת שוב לחלל על-ידי ג'יימס (מירדף קטלני) קאמרון, לברר מדוע מושבה אנושית שלמה אינה עונה. לאחר שהיא בעצמה חזרה מן התופת של הסרט הקודם, ניצולה יחידה משנייה של מיפלצת מעולם אחר, המטילה את ביצה בתוך גוף בן תמותה מכדור-הארץ. לחברה לפיתוח וחקר החלל, ששלחה את ריפלי בפעם הקודמת, קשה להאמין לסיפוריה, עתה משריפלי נשלחת שוב עם מיפלצת של חוקרי-חלל וגבורים עזי-נפש, לא כדאי לחברה לתת לה לפעול עד תום לפי צו מצמונה.

צילת לידה קטנה, שריד לישוב אנושי שהוכחד בידי היצור המיפלצתי הנורא, מהווה לריפלי אתגר גדול יותר מאשר סיפוק הוכחות מדעיות שיקדמו את האינטרסים של החברה

רענן חפץ ואביטל באר: אלימות שלופה

שידרה איתן דיו כדי לכוון ולהדריך, ובודאי שלא להתמודד עם האלימות הגואה בגיל המתאים ביותר לשמש לה חממה. אולי היתה מטרתו של צפל להכריח את הישראלי להקיא כשהוא מסתכל בראי. אבל כדי לזעזע אותו באמת היה צריך לעלילה טיבעית וקולחת ולסיפור עשוי מיקשה אחת, כשאירוע מוביל לאירוע אחר, ולא לאוסף מעמדים המסתיימים בלא כלום, בלא שיא, בשרירות. גם הדמויות אינן מתפתחות דיין, כשהמיבנה האמיסודי קוטע את המשכיותו.

אל

הסכין

מלכת הכיתה (לב 3, תל-אביב, ישראל) - שירת הציפור בארץ החום שינתה נעימתה לציחצוח

חרבות, הבימאי יצחק (צפל) ישרון הוא לא רק מאזין שאיכפת לו, כי אם אמן שרואה חובה לעצמו לרשום את הכתובת על הקיר, בעבר טיפל בישראל הבעייתית משפחתית, מוליטית וחברתית (קובי ומלי, נועה בת 17) והפעם הוא נביא זעם שזעקתו עולה השמימה מפני שהוא קורא עיתונים וחי בישראל של שנות ה-80, האלימות שהוא קולט יוצאת ממסנתו הקולנועית בצורה אלימה.

שמה זו הסיבה לכך שהוא מעורר באולם הקולנוע תגובה אלימה, החוזרת על עצמה מדי הקרנה! מסתבר שהקהל, המורכב לרוב מנוער בגיל זהה לזה של גיבורי הסרט, כלומר, גיל העשרה, מגיב בפראות ובהתפרעות.

יתכן שהחבר'ה - המצפים לעוד מהתלה אווילית על מלכת הגימנסיה, נוסח סרטי זאב צעיר ויפה בוזרוד, שלהם הורגלו בשנה האחרונה ביבוא האמריקאי - מתמרדים נוכח בבואתם הנשקפת אליהם מן המסך. הם רואים את עצמם מפסידנים מהירי-חימה ומעצבנים. החל במלכה (אביטל באר), שאביה הנירד רועה זונות בגרמניה, והיא מכלה את תיסכוליה בהרס הסביבה ובהרס כל יחסי-אנוש חיוביים; דרך אנריקה (אלון אבוטבול), הדחוי, המושפל, המנסה להוכיח את גבריותו על חשבון הסביבה כולה, ובעיקר על חשבון נער ערבי הלומד איתם בפנימיה, שהרי אין מושא קל וטיבעי יותר לשינאה. הם רואים את המורים, חסרי אישיות, מבלבלים, שאין להם חוט-

קים קטראל, קורט ראסל וסוזי פאי: מסוכן!

התחושה שזהו אחד מאותם המכשירים המתוחכמים בהם מכהים את רגישות הצופים עד כדי כך, ששום מילחמה לא תפחידם עוד. אם הגנרל בדוקטור סטריינגלוב מוכן להקריב כמה עשרות מיליונים על מיזבח הניצחון של המערב על המזרח, הנה בא קארפנטר ומציע באותה הקלות להקריב - אולי רק מאות, לא אלפים - למטרה נעלה עוד יותר: בידור הקהל.

וכך צועד העולם קדימה, הישר אל זירת הקוליסיאום, בעוד האריות אוכלים בני-אדם מול יציעים מריעים.

אורגיה של

רצח

צרות גדולות בסין הקטנה (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) - שיהיה ברור: למרות הציון שמראה

השעון, זהו סרט מלוטש ומבריק מבחינה טכנית, מיבצע חלקלק ומעורר התפעלות של בימאי מנוסה בטכניקת הפחדות ובסצינות פעולה. דווקא הברק החיצוני, שוודאי ימשוך צופים רבים, הוא זה ההופך את הסרט למסוכן.

העלילה השטותית, שכנראה מתכוונת להיות כזאת, עוסקת בנהג משאית, גברת בעל שרירים בין אוזניו (קורט ראסל), המתגייס לעזרת מיסעור זעיר-מימדים אבל אמן גדול בקארטה (דניס דאן), במאמציו של האחרון להציל את כלתו, אותה ייבא במיוחד מסין. הנערה נחטפה על-ידי רוח רפאים בת 2000 שנה, שבהתגלמותה הנוכחית שולטת על העולם התחתון בצ'ייטאון של סן-פרנציסקו, ואשר יש לה הכל מלבד כלה ירוקת-עיניים שתחזיר לו חיים של ממש.

המידרף בתוך המחילות שמתחת לעיר מאפשר לקארפנטר מיפגן אדיר של תפאורות נוצצות בשלל צבעים, ובעיקר מספקת לו הזדמנויות רבות מספור לקרבות מכל הסוגים, שבהם הנהג והמיסעורן צריכים להתמודד עם המומחים הגדולים ביותר של תרבות המזרח בלוחמה מתוחכמת. התוצאה היא אורגיה אמיתית של רצח ומוות, המפורזים ביד רחבה ובזילזול מוחלט לכל עבר, כאילו חיי אדם שווים קצת פחות מחיינו של זבוב מזריר-עב.

מאחר שכל הסיפור הוא אידייתי לחלוטין, וההרג כאן מטרתו היחידה היא לגרום הנאה לצופים, אין מנוס מן

גבריאל ביירן וג'וליאן סנרס כד נולד פרנקנשטיין

כשהיא לוקחת את גורלה בידיה וחורצת על עצמה מוות.

*** **סרטים של וודי אלן** (בית לסיין) - החל באני הול וכלה בכל מה שרצית לדעת על המין, דרך ישונני ואהבה ומילחמה. זוהי הודמנות טובה להשלים את השכלת וודי אלן, לפני שסירטו האחרון, המקסים, חנה ואחיותיה, יעלה על כד קולנוע שחף בשבוע הבא.

*** **יומן נעורים** (גורדון, הונגריה) - סרט מריד ביותר ומלא שינאה לסטיליניום, של הבימאית ההונגרית מרתה מסארוש, עם בעלה יאן נוביצקי בתפקיד הראשי. מבוסס על זיכרונותיה האישיים ורווי בהערות ציניות על התקופה שרק בחלקה היא נחלת העבר.

עדנה פיינר